

РЕШЕНИЕ

№ 3427

гр. София, 25.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 25.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **782** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Производството е образувано по жалба на Г. П. Х., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. П. – М. М. Бозов, срещу Заповед № 90/22-0281-000558 от 30.12.2022г., издадена от младши инспектор в РУ К. – ОДМВР П., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по /ПАМ/ чл.171,т.1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството на управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Според изложеното в жалбата, оспорената заповед е неправилна и незаконосъобразна. Твърди се, че поради заболяване – декомпенсирвана цироза с отстраняване на жлъчката на Г. Х. е забранена консумацията на алкохол и същият не употребява такъв повече от 5 години. По същество се оспорва обстоятелството, че жалбоподателят въобще е управлявал автомобила, като се твърди, че не е шофирал и че колата е била паркирана, а ключът се е намирал вътре в къщата, далеч от него. Моли за отмяна на заповедта и присъждане на сторените по делото разноски. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – полицейски инспектор – младши инспектор в РУ К. - СДМВР, издал оспорената заповед, не се явява и не се представлява в съдебното заседание. Изразява писмено становище за неоснователност на жалбата.

С процесната Заповед № 90/22-0281-000558 от 30.12.2022г., на Г. П. Х. е наложена

принудителна административна мярка по чл. 172, т 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Видно от мотивите на заповедта, същата е издадена на основание чл.171, т.1 б. „б“ от ЗДвП за това, че на 30.12.2022г., около 00:50 часа, Г. Х., като управлявал в [населено място] по [улица]в посока от север на юг МПС – лек автомобил, марка „Шкода О.“ с рег. [рег.номер на МПС] , отказал да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван за доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично изследване. В заповедта е посочено, че на водача е съставен АУАН № 424615 от 30.12.2022г. Според констатациите в АУАН, на 30.12.2022г., около 00:50 часа, Г. Х., като управлявал в [населено място] по [улица]до № 30, в посока от север на юг МПС – лек автомобил, марка „Шкода О.“ с рег. [рег.номер на МПС] , при което отказал да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техните аналози. Посочено е, че е издаден талон за изследване, с който лицето е съпроводено до сградата на ФСМП - [населено място], където е отказал да даде проби за химико-токсикологично лабораторно изследване за употреба на наркотични вещества.

Жалбоподателят е отказал да подпише оспорената заповед за прилагане на ПАМ, както и АУАН, което е удостоверено с подписа на свидетел.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед приложените по делото Заповед № 317з - 3162 от 15.04.2022 г. и Заповед № 317з – 11675/31.12.2021 г., оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Спазени са изискванията за форма по чл. 172, ал. 1 ЗДвП и административнопроизводствените правила.

По отношение материалната законосъобразност на акта съдът намира следното:

Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения може да се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, „който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява

самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка. В случая, мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че е отказал да му бъде извършена проверка с DRUGTEST 5000 за употребата на наркотични вещества или техните аналози. Това обстоятелство се установява по несъмнен начин от приложения по делото АУАН и талон за изследване № 128449, в който е удостоверен отказа на лицето за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества и техните аналози чрез DRUGTEST 5000, фабр. № ARAM 0008. В тази връзка неотнорми са наведените от жалбоподателя твърдения и доводи за това, че поради наличието на чернодробно заболяване същият не употребява алкохол. Видно от доказателствата по делото, ПАМ е наложена на жалбоподателя за отказа на проверка /тест/ за наличие на наркотични вещества, а не във връзка с проверка за употреба на алкохол. Следователно, от приложения по делото АУАН, както и от отбелязването в талона за медицинско изследване, категорично се установява, че жалбоподателят е отказал да бъде проверен за употреба на наркотични вещества, а това по същество не се и отрича от него.

Недоказани по делото са и твърденията на жалбоподателя, че не са налице материалните предпоставки за прилагане на принудителната мярка, тъй като жалбоподателят не бил управлявал автомобила по време на проверката и нямал качеството „водач“. В подкрепа на твърденията си жалбоподателят ангажира гласни доказателства - показания на двама свидетели, но същите не успяха да създадат убеждение в неговата защитна теза и да оборят доказателствата сила на АУАН. В показанията си свидетелите М. и К. твърдят, че процесният автомобил е бил паркиран пред къщата, в която те са били отседнали и не са чули палене или работа на двигател. Доколкото обаче по време на проверката и двамата се били вътре в къщата /по собствените им твърдения/, нито един от двамата не е бил очевидец на самата проверка, следователно от техните показания не може да се изключи вероятността и да се направи категорично заключение, че към момента на проверката жалбоподателят не е управлявал автомобила.

Предвид изложеното, съдът намира за доказано, че принудителната мярка е наложена при наличие на сочените в заповедта фактически основания, съответно при спазване на материалноправните разпоредби, изискванията за форма на акта и административнопроизводствените правила.

Заповедта съответства и на целта на закона - да се предотврати извършването на нарушения на правилата за движение, да се гарантира сигурността и безопасността на участниците в движението по пътищата.

С оглед изложеното Заповед № 90/22-0281-000558 от 30.12.2022г. се явява законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. П. Х. срещу Заповед № 90/22-0281-000558 от 30.12.2022г., издадена от младши инспектор в РУ К. – ОДМВР П..

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: